

Abstrakt

Cílem této práce bylo přispět k dlouhotrvající debatě mezi zastánci kolektivistického a individualistického pohledu na způsob, jakým Japonci chápou sami sebe. K dosažení tohoto cíle byla využita analýza jazykového chování Japonců, které bylo dále porovnáno s Čechy. Konkrétním předmětem srovnání byla míra ochoty mluvčích těchto dvou jazyků přijmout při popisu prostorových vztahů perspektivu, která nevychází z nich samých.

Úvodní část práce v krátkosti představuje pozice a argumenty kolektivismu a individualismu a také teorii jazykového relativismu, která tím, že propojuje jazyk a myšlení, tvoří zásadní metodologické východisko této studie.

V následující části je shrnut vzorový experiment Imai et al. (1999), který zkoumal preference Japonců v užívání prostorových výrazů. Na závěr je popsán mnou využitý ekvivalentní experiment, jehož výsledky jsou dále interpretovány v daném kontextu.

Klíčová slova: japonský jazyk, prostorové vztahy, kolektivismus, individualismus, jazyková relativita